

„Na nje! Jííí!“ začuje se zopet bojno povelje in trume so se udrle naravnost proti vratom sovražnega stanu.

Če hočeš streti gada, stopi mu na glavo, in tam, glej, je njegova glava — tam je gnezdo njegovo! Čebelice so obletavale odprtino, kakor volkovi tekajo krog samotne koč v gozdu.

Sovražnik se ni dal dolgo čakati. Morda prestrašena vsled nenavadnega šuma izletela je nenadoma iz oblaste odprtine lepo rumena senica naravnost v najgostejšo trumo čebel.

To je bilo nekaj za njihovo maščevalnost! Kakor toča so se usule na revico in že je ležala senica na tleh, kjer se je zvijala in v grozних bolečinah končavala.

Nad mrličem pa so zmagoslavno poletavale male amazonke. A poveljnica te odprave še ni dala miru.

„Še ni vse končano!“ opominjala je. „Kdo vé, se li ne skriva morda še kaka senica tu v našem obližju. Preglejmo to-le odprtino!“

„Da, da, preglejmo odprtino!“ pritrkavala ji je cela armada in se usula brez pomisleka skozi skrivnostno razpoko. Narcisa je bila mej prvimi. A prestopivše s par drugimi rob odprtine objame jih črna tema.

Čebelice jame pretresati neka tajna groza, ki se še poveča, ko se nenadno začuje iz vseh kotov cvrčanje in droben pisek. Slednjič se očesca privadijo temini. In kaj so uzrle napadovalke? Mehko, s perjem in bilkami zložno poslano gnezdece in v njem šest sivih cvrčečih mladičkov. Čebelam so se zdela njihova telesca strašno velika in zraven tako grda in nerodna!

„Mladi zmaji! Mladi roparji!“ kričala je Narcisa in se vrgla na najbližjega.

„Pobijte jih!“ zabrenčale so za njo druge bojnice, ko se jim je zopet vrnil prejšnji pogum.

Trenotek pozneje je umolknilo v duplu jablane vse cvrčanje in šumenje. Mlade seničice — vseh šest — so ležale v svoji zibelki z zaprtimi očesci, z ranjenimi in prebodenimi telesci in z obupno polodprtimi rumenimi kljunčki.

Iz podolgate odprtine pa so izletavale čebelice in se vračale domov mej zadovoljnim brenčanjem. Danes so dovršile velikansko delo.

Le nekoliko jih je še ostalo pri odprtini. Zazidavale so polagoma z voskom vražjo razbojno jamo, ki je postala grob toliko pridnih čebelic...

Narodna.

Padla je slanica na travnike,
Padla sinoči in davi,
Cvetje požgala je rožicam,
Listje požgala je travi...

Padla ni slanica na travnike,
Listja požgala ni travi,
Trake srebrne mi spletla je
In mi jih spršla po glavi.

Rado Kósar.

